

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 5

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 30 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Η "ΕΛΛΑΣ", ΕΥΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΗΣ
ΕΥΤΥΧΕΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1908

Χρόνε καινούργιε πούργεσαι, γλυκερά παρηγοριά μας
μέ τί λαχτάρα νάξερεις, σέ καρτερεί ή πλάσις.
Όσα, ως τώρα, όνειρα θάβουμε στην καρδιά μας
Ποιός ξέρει αν ειπε ή μοιρά μας, έσύ, να τα ξεθάψεις...

Μ. Ζ.

ΤΟ ΛΗΞΑΝ ΕΤΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ 1937

Ούτε το νέον έτος έχει να χαίρειση σημαντικήν τινα πρόοδον εις τὰ Δημόσια ήμῶν πράγματα. Ἀπέναντι τῆς συντελουμένης εις τὴν κοινωνικὴν ήμῶν εξέλιξιν μεγάλης προόδου ἡ πολιτικὴ εξέλιξις νομίζει κανεῖς ὅτι βαίνει κατ' ἀντίθετον λόγον, χειροτερεύοντα μάλλον, ἢ ὅσον δὲν μένει στάσιμος. Δεδομένου ὅτι εἰς τὰ κοινοβουλευτικὰ Κράτη ἡ τύχη τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτῆς ταύτης τῆς **κυριαρχου** κοινωνίας, τὸ ἐν Ἑλλάδι φαινόμενον θὰ ἦτο δυσεξηγήτου, ἂν δὲν ἦτο γνωστὸν ὅτι εἰνε μὲν ἀριστοὶ ἄνθρωποι, ἀριστοὶ ἰδιῶται οἱ Ἕλληνες, ὅχι δημοὶ καὶ ἀριστοὶ πολῖται, οὔτε ἐνυπότακτοι εἰς τὸν χαρακτῆρα ήμῶν ἀκόμη ἐκείνως ἀνεπτυγμένη ἡ συνείδησις τοῦ **κοινοῦ** συμφέροντος, καὶ ἄρα τοῦ κοινῶν ἐνδιαφέροντος καὶ ἂν δὲν εἰδοκίμη ἡ **κοινότης** εἰς τὰς ἰδιωτικῶν χαρακτῆρος ἐταιρικὰς ἐπιχειρήσεις, οὐδόλως παρὰ τοῦ ὅτι ἡσυχίασε μέχρι τοῦδε εἰς τὸν εὐρύτατον κύκλον τῶν πολιτικῶν ὑποχρεώσεων.

Καὶ ὅμως ἴσως θὰ ἡδύνατο νὰ χαρακτηρησθῇ ὡς σημαντικὸν βῆμα πρόοδου ἡ παρατηρούμενη ἀποθάρρυνσις τῆς κοινῆς γνώμης ἐκ τῆς τύχης τῶν ἐθνικῶν ήμῶν πραγμάτων, ἀποθάρρυνσις ἣτις φαίνεται ὅτι προπαρασκευάζει τὸ ἔδαφος εἰς νέας ιδέας καὶ νέας ἀρχὰς κυβερνητικὰς καὶ διευκολύνει τὴν κατὰ τὴν τῶν φαντασιῶν κομματικῶν συνθηκῶν, ἐν αἷς ταλαιπωρεῖται ἡ Ἑλλάς.

Ἀληθῶς οὐδέποτε ἄλλοτε ἦτο τόσο ἐνδεὲς ἔργον ἡ κατάλυσις τῶν συνθηκῶν τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἀμαθείας ὅσον νῦν τοῦτο δὲ ἐξογκᾷ τὰς εὐθύνas τῶν νῦν κυβερνώντων.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἐνα έτος ἐξήντη σὺν σὺν. Ὁ Κρόνος ὁ ὅποιος τρώγει τὰ τέκνα του, ἀπὸ τῆν ἐποχὴν τῆς Μυθολογίας, φαίνεται ὅτι δὲν ἐχάρησαν ἀκόμη. Καλὸ στομάχι ὁ Κρόνος! Καὶ νὰ συλλογίσαι κανεῖς πόσα ἐπὶ ἀκόμη θὰ φάγῃ, πρὶν κάποια ἀνακτάτω τὸν ἀριμῶν τὸν Σύμπαντος ἀποκατολῇ νὰ τινάξῃ τὴν γῆν εἰς τὰ βάθη τοῦ ἀπείρου!

Κυλὰ λοιπὸν ἕνα έτος, εἰς τὸν Καὶνῶν, ἀφίουν ὅπου τοῦ ἀναμνήσεως μένοντες εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Καθένας μας ἔχει κατὰ τὴν ἐννομήν ἀπὸ τὸ έτος αὐτό. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ ἡ εὐχάριστη καὶ ἡ δυσχερὴς, πηγαίνουν χειροπιαστὰ, καὶ ἡ μία κάμνει θέσιν εἰς τὴν ἄλλην.

Περὶ αὐτοῦ παρακαλῶ! Καὶ καθὼς προχωροῦν ἔτσι μᾶς ἀφίουν τὰ ἔτη των εἰς τὸν ὅρμον τῆς ζωῆς, μεγάλα πατήματα τὰ ὅποια σὺν σὺν συγγέονται εἰς τὴν ἀνάμνησίν μας. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴ βλέπῃ αὐτὰ τὰ ἔτη εἰς τὸν ὅρμον του ὅταν γυρίσῃ τὸ κεφάλι πρὸς τὸ παρελθόν. Ἰσως τὸ πολὺ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ μένοντες περισσότερον εἰς τὰ ἔτη τῆς χαρᾶς, ἢ ἄλλοι ποὺ ἀνοίγουν βαρύτερα τὰς ψυχὰς των εἰς τὰ ἔτη τῆς λύπης.

Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι ποὺ περνοῦν ἀδιάφοροι καὶ ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν μίαν καὶ ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ἄλλην, εἶναι ὀλίγοι. Αὐτοὶ εἶναι οἱ προνομιῶχοι. Οἱ ἄλλοι ἐπὶ τὴν διὰ τὸν ἐαυτὸν τὸν ἕνα ἕνα νομῖα: φιλόσοφοι. Ἀλλὰ φιλοσοφία δὲν ὑπάρχει. Μόλις ὑπάρχει ἀναστροφή, πᾶθος τόσο ὅσον ὀλίγον ἀνθρώπων, ὥστε ἐκείνοι ποὺ τὸ ἔχουν ὑπαίθυνον τὴν ἀνάγκην νὰ τὸ κρύψουν ὑπὸ ψευδῶν. Φιλοσοφία, ἴσως ἀναισθησία, θὰ ἔλεγεν ὁ Βίκτωρ Οὐγκὸ.

Τὸ έτος ποὺ ἐπέρασε ἔχει καὶ μερικὰς γενικωτέρας ἀναμνήσεις.

Μᾶς ἤλθεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας καὶ αἱ Ἀθηναὶ ἐβύθησαν εἰς τοὺς ὁρμούς διὰ τὸν Ἰουν. Αὐτὸ ἔδοκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς γερούσιας τοῦ

των, ἔφ' ὅσον δὲν ἐπιχειροῦσιν οὐδὲν μέτρον μεταβολῆς καὶ ἀνορθώσεως καὶ διορθώσεως. Τοιαῦτα δὲ μέτρα δὲν νομίζομεν ὅτι ἔχει νὰ ἀποθανάτισῃ τὸ λῆξαν έτος καὶ νὰ χαίρειση τὸ νέον. Ἡ μυλόπετρα τῆς Διοικήσεως ἐξηκολούθησε νὰ περιστρέφεται εἰς τὸν αὐτὸν κύκλον καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ρυθμόν, ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν τακτικήν. Καὶ ἐν ᾧ φαίνονται δυσφοροῦντες καὶ οἱ ἴδιοι, ὥς ὁ περιστρεφόμενος τὸν τροχὸν τῆς τιμωρίας τοῦ Σαμψὼν, στέργουν μοταυτὰ τὴν δόξαν αὐτὴν, ὥστανεῖ ἐτέλεσαν ποινὴν χάριν τῆς πατρίδος!

Ἀὐτὴν τὴν εἰκόνα ἐβλέπαμεν καὶ πέρυσιν, αὐτὴν καὶ προέρομεν, αὐτὴν καὶ μέχρι πολλῶν πρὸς τὰ ἔτη ἔτι, αὐτὴν δὲ παριστάνομεν καὶ εἰς τὸ νέον ἡδὲ έτος. Μόνον μεταβολὴν εὗρίσκει τὸ 1908 εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ περιστρεφόμενου τὴν οικονομικὴν μυλόπετραν!

Θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμη ἐπὶ πολὺ, ἡ ἴδια εἰκόνα;

Ζήτημα ἀντοχῆς! Τοῦ Κράτους καὶ τῆς Κοινωνίας.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος ἐπιφαίνεται κάποια αὐγὴ καλύτερου μέλλοντος, κάποια δύσις τῶν ἰδεῶν τοῦ κατεστῶτος αὐτοῦ. Ἀλλ' εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα αἱ τροπαὶ ἐπέρχονται πολλὰς ἀφηνιδιαὶ καὶ ριζικαὶ: δὲν εἶνε δὲ παρὰ τοῦτο νὰ ἴδωμεν τοὺς ἀνδριάντας τῶν στηριζόντων τὴν πολιτικὴν των ἰσχὴν ἐπὶ τῶν τοιοῦτων συνθηκῶν καταπίπτοντας εἰς συντριμμία, ὥς τὸ ἀγαλμα ἐκεῖνο τῆς Γραφίης, τὸ εἰκονίζον τὴν ἰσχὴν τοῦ Ναυαρχοδόνησος.

Ζαχαράτου, — οἱ ὅποιοι γίνονται ὡς γνωστὸν Γερουσιασταὶ ἀπὸ τῶν δώσεων ἐπιτυχῆς ἐξετάσεως εἰς τὴν ποδάρκην καὶ τοὺς ρεμπιτισμοὺς — νὰ κινήσουν μὲ ἀπορροχὴν τὸ κεφάλι καὶ νὰ ἐπαναλάβουν διὰ μυροσφὴν πορρᾶν.

— Τὴ χαρὰς τέλος πάντων αὐτὸς ὁ λαὸς!

Καὶ ὅμως δὲν εἶναι χαρὰς αὐτὸς ὁ λαὸς διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον ὅτι ὅλοι οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου εἶναι χαροί.

Ἄρτον καὶ θεάματα. ἔλεγαν οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τοὺς αὐτοκράτορας των, καὶ ἐκεῖνοι ψυχολόγοι καὶ ὅταν ἀκόμη ὀνομάζοντο Νέρωνες ἢ Καλιγούλαι, ἐδίδαν θεάματα διαρκῶς καὶ ἐληγονοῦσαν κάποτε νὰ δώσουν ἀκόμη καὶ ἄρτον.

Καὶ ἀργότερα ὁ Ἰουστινιανὸς ὅταν τὸν ἐστενοχωροῦσαν ἀπὸ παντοῦ οἱ ἐχθροί, ἐπέλεξε τοὺς αὐλικούς του νὰ ὑψώσουν τὴν ἀλλαντίν του Ἱπποδρόμου πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐσήμαινε ὅτι θὰ γίνον ἀγῶνες. Καὶ ἀμέσως ὁ λαὸς ἐληγονοῦσε τοὺς ἐχθρούς καὶ ἐτρέχον εἰς τὸν Ἱπποδρόμον. «Θέλει θεάματα ὁ λαὸς», ἔλεγεν ὁ σοφὸς ἐκεῖνος αὐτοκράτωρ χωρὶς νὰ προσέθῃ ὅτι ὁ λαὸς θέλει θεάματα διότι εἶναι χαροί.

Καὶ πολὺ ὑποπτεύομαι ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας μας ὁ Κάϊζερ ἔμα τὰ ἐπὶ ὀλίγον ἀκούρα μὲ τοὺς σοσιαλιστάς καὶ τοὺς ἀντιστρατιωτικούς διατάσσει μίαν ἐπιθεώρησιν στρατιωτικὴν. Καὶ ἡ ἐπιθεώρησις εἶναι θεάμα. Ἰσως μάλιστα ὅχι χειρότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα. Θὰ τὴν ἐκείνομεν καὶ ἡμῖς ἂν συνέβαινε κατὰ τὴν γῆν νὰ ἐλθαιεν στρατὸν.

Ἐχαιμεν δὲ καὶ γάμοις κατὰ τὸ έτος τοῦτο, καὶ μίαν νύμφην Γαλλίαν προσετέθη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν δυναστικὴν οἰκογένειαν καὶ ἔδοκεν ἀφορμὴν νὰ ἐπαναληφθῇ οἱ συγγενικοὶ μας θεσμοὶ μὲ τὴν οἰκογένειαν Βοναπάρτην τὴν ὅποιαν ἐχαιμεν λησμονήσῃ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου.

Ὁ γάμος ἔφινεν ἀφορμὴν νέων συγκεντρώσεων

Ὑπὸ τοιοῦτος ὁρους Διοικήσεως καὶ Κυβερνήσεως εἶνε πολὺ φυσικὸν ὅτι δὲν ἔχομεν νὰ χαίρεισημεν μεγαλειτέραν βελτίωσιν εἰς τὴν τύχην τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ. Ἀν ἡ ἐθνικὴ ήμῶν δύναμις ἐπέδειξε τελευταῖον μεγαλειτέραν ἐπιβολήν, καὶ ἡ βελτίωσις αὐτῆς ὀφείλεται εἰς τὰς ἐθνικὰς ήμῶν δυνάμεις οὐχὶ εἰς τὴν κυβερνητικὴν ἄξιαν καὶ ἐκάνότητα. Ἡ λογικότερα εξέλιξις τῶν πραγμάτων θὰ προῦπέθετεν ἐναρξιν τῆς βελτιώσεως ἐκ τῶν ἔξω ἵνα παρασκευάσωμεν ἐκάνον παράστημα καὶ ἀνάστημα διὰ τὰ ἔξω. Ἐδῶ τὰ πράγματα ἐρημύθησαν ἀπὸ ἀντιθέτου ἀφρηγίας καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸν πατριωτισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, θεωρήσαντος ὅτι ὀφείλει, καθὼς πράγματι ὀφείλει, νὰ ἐξεγερθῇ κατὰ τῶν ἐπιπορευομένων εἰς τὸν ὑπόδουλον Ἑλληνισμὸν κινδύνων, χωρὶς ὅμως νὰ ἐνοήσῃ ἐν ταῦτῳ ὅτι οἰοιδῇ ποτε ἀγῶνες ἐθνικοὶ καὶ προσπλάθει εἶνε μάταιοι, ἔφ' ὅσον τὸ ἐλεύθερον Κράτος κυβερνᾶται ὡς κυβερνᾶται. Εἶνε δὲ ὀλίγον περιέργον ὅτι συνυπόκειται τόσο ἐθνικὸν ἐνδιαφέρον μετὰ τὸς πολιτικῆς ἀδιαφορίας.

Ἀλλ' ὑπάρχει τὸ ἐνδιαφέρον ὡς ἐχρηθώμεν δὲ νὰ προέλθουν εἰς ἐνέργειαν καὶ οἱ μοχλοὶ οἱ δυνάμενοι νὰ συγκινήσουν καὶ τρέψουν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ πρὸς τὸ ἔργον τῆς Κυβερνητικῆς ἀνορθώσεως, πρὸς τὸ ἔργον τῆς καταλύσεως τῶν συνθηκῶν τῆς φαρτρίας καὶ τῆς ἀμαθείας, ὅφ' ὃν ταλαιπωρεῖται πολιτικῶς ἡ Ἑλλάς.

Ε.Μ. ΡΕΠΟΥΛΗΣ

βουλευτῆς Ἑρμοῦδος

καὶ αὐτὴν τὴν πορρᾶν ἦτο καὶ τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν νύμφην. Ἀν κάθῃ γυναὶκὸς ἡ δυσχερὴς εἶνε νὰ εἶνε ὀφθαλμοί, διπλάσι εἶνε ἡ δυσχερὴς αὐτῆς εἰς μίαν νύμφην καὶ ἀκόμη μεγαλειτέρα εἰς μίαν νύμφην πριγκίπισσαν καὶ πλουσίαν.

Πραγματικῶς πῶς νὰ ἐνοήσῃ σὰς παρακαλῶ λευκοὶ πέπλος περιβάλλοντος πρόσωπον μαῦρον ἢ κυτρινοπράσινον ἢ κοκκαλιάρικον; Καὶ πῶς νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι μίαν πριγκίπισσαν ὅσον καὶ ἂν εἶνε πριγκίπισσα δὲν παραγγέλλει ἡ ἰδέα εἰς τὸν προμηθευτὴν τῆς Αἰλῆς τῆς τὴν νύμφης τῆς καὶ τὰ μάτια τῆς; Ἀλλ' ἀκόμη πῶς νὰ δεχθῇ κανεὶς ὅτι νύμφη ἔχουσα εἰκόνα ἐκατομυρία πρῶτα, δέχεται ἐν τούτοις νὰ ἔχῃ αὐτὰ π.χ. τεραστίων διαστάσεων ἢ νεκρὰ ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐδεγμένη ἡ ἐλευθερία τοῦ ἔθνους μας;

Ἐδὲν ἔχῃ ἡ πριγκίπισσα Μαρία ἐπέρασε θριαμβητικῶς διὰ μέσου τῆς κοινῆς περιεργίας. Καὶ τὸ θεῖμα καὶ τῆς ἐορτῆς καὶ τῆς νύμφης ἦτο ὁρατόν. Ἀπὸ τότε δὲν εἶχαν ἄλλο θεῖμα. Ἀς ἀνοίξωμεν λογαριασμὸν μὲ τὸ έτος ποὺ ἀρχίζει. Τὰ θεάματα εἶνε τροφὴ τῆς ψυχῆς.

Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΥΣΙΑ

«Ὡ! ἀνοήτευτη εἰκόνα τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας παραρηγοῦσα ἐλπίδα ἀέστου ἡ ὥρα καὶ ἡ στιγμή ποὺ ἔφιναν πᾶσι οἱ στενοχωροὶ ποὺ ὁ ἔννοια καὶ ὁ ἔλπις»

Προσκηνητῆ σου τὴν ὥρα τῆς ταπεινῆς Στὸν κάλλους σου τὴν ἀρραβὴν ἐλπίδα καὶ ὅσοι οἱ Μῆνοι σὺν Χριστῷ τὸν ἑσπέρου σου τὸν πατὴρ προσφύγου σου Θεοῦ.

ΓΙΑΓΚΟΣ ΖΑΝΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΙΑΣ

Ἦμην κ' ἐγὼ προχθὲς εἰς τὴν πυρκαϊά. Ἐγὼ μόνον: καὶ ποῖος δὲν ἦτον! ὁ τύπος παρίστατο ἐν ὁματίᾳ, ἡ ἀστυνομία εἰς τὸ πόδι, οἱ ἐξενικητοὶς κατελάμβανον τὴν πρῶτην γραμμὴν, οἱ ἐπὶλεκοὶ τοῦ καφῆ δαντᾶν εἰς τὰς θέσεις των.

Τὸ θέαμα ἀρχίζει μεγαλοπρεπές.

Ἀπὸ τὰς κλειστάς θύρας τοῦ καιρομένου παντοπωλείου ἐξέρχονται αἱ πρῶται φλόγες ἀνιμικτοῦ μαύρου καπνοῦ. Ποῦ καὶ ποῦ ἡκούετο ἡ ἐκπνευστικὴ ἐνδὸς τενεκὲ πετρελαίου ἡμῶς νταμετζίνας λαδοῦ.

Μία ὑπὲρ, ἡ ἡκούετο.

— Πόσο λουμνὶν κατεταί!

Ἐν τούτοις εἰς τὸ πλουσιώτερον μπακάλικο ἀμφιβάλλω ἂν θὰ ὑπάρχουν εἰκοσὶ δραχμῶν λουμνία!

Ἡ ἀντίλα ἐρχεται.

— Ἐρχεται, ἔρχεται, βοᾷ τὸ πλῆθος τῶν περιέργων, τῶν χαμινίων καὶ τῶν θεατῶν. Πράγματι, μετ' ὀλίγας στιγμὰς μία ἀσθματικὴ μηχανὴ σταματᾷ πρὸ τοῦ καιρομένου οικοδομηματός: τὸ ὕδωρ ἀρχίζει ἕνα ἀστείον ἄγωνα κατὰ τῆς ὀρηκτοῦς φλογός: νομίζει κανεὶς ὅτι ἕνας ἄνθρωπος πτύον ἀγρινοῦται νὰ σβύσῃ ἕνα καμίνι.

— Νερό, νερό!

Ἀλλὰ νερὸ δὲν ἔρχεται: τίθενται εἰς συκοινωνίαν τῶς πάντων οἱ θαλάμους μετὰ τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν καὶ τὸ νερὸ ἔρχεται ἀφ' ὁμοῦ, ὁσπέρην, ἀποτελεσματικόν.

Ἡ πυρκαϊὰ ὅμως ἔχει προχωρήσει τὸ

ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΕΚ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

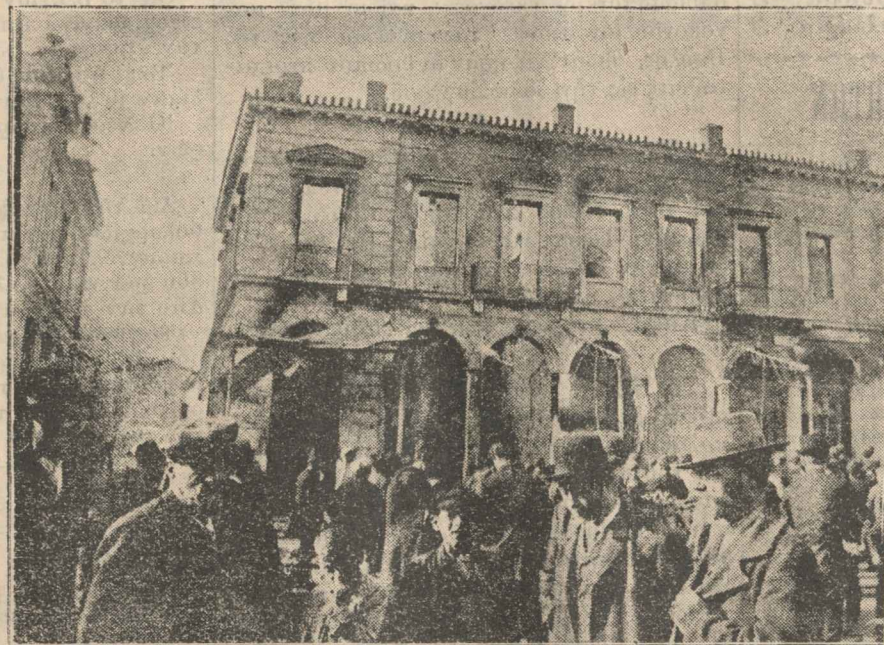
ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

Ἀντὶ 1 δραχμῆς 2 στίχοι, ἀντὶ 5 δραχμῶν πλήρης ἀνάγνωσις τοῦ χαρακτῆρος ἐκ τῆς γραφῆς. Αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ νὰ φέρουν μὴν ψευδῶν.

Πανάθλιον. — Εἶθε ἀκατάστατος, ἀπρόσεκτος, ἀμελής. Ἐγχετε ὅλα τὰ στοιχεῖα φιλοσοφίας ἀνθρώπου καὶ ἀξιοσημειωτῶν ἀγαθῶν, ἡ ὅποια σὰς κάμνει πολλὰς εὐπισίας. Δύνασαι δὲ ἐξαικλυσθῆσαι νὰ ἦς ἀγαθός, χωρὶς τοῦτο νὰ ἐμποδίσῃς ἡ ἀποβλέπεις τὸ ἐλάττωμα τῆς εὐπιστίας. Μὴ ἐμπιστεύσῃς δὲ μυστικὰς εἰς κανένα, χωρὶς ἀποχωρῶντα λόγον καὶ φυλάττοντα αὐστηρῶς τὰ μυστικὰ τῶν ἄλλων, τὰ ὅποια ἔγχε νὰ μάλιστα. Προσκαλῆσαι νὰ νικήσῃς τὴν τῶν τῆς μὴ μύησης, τὴν ὁποῖαν ἔγχε. Δὲν σὰς λείπει ἡ εὐφροσύνη, οὐτὶς ἡ πρωτοτυπία, ἀλλὰ στερεοθεῖς μεθόδου καὶ τάξεως. Εἶνε αὐτὰ δύο προσόντα, τὰ ὅποια ἀποκτᾷ κανεὶς διὰ τῆς μελέτης, τὴν ὁποῖαν ὅσον καὶ ἂν δὲν ἔγχε ἀνεπτυγμένην εἰς μέγαν βαθμὸν, ἡμπορεῖς νὰ ἐπικαλεσθῇς, ἐὰν θέλεις νὰ ἐπιτύχῃς εἰς τὴν ζωὴν σὰς.

Ο ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Σ. ΣΥΝΕ. — Παρακαλοῦνται οἱ γραφολόγοι νὰ μᾶς ἀπαντοῦν, μὲ ὀλίγας λέξεις, κατ' ἀπό-

ἕνα παντοπωλείον μεταδίδει τὸ πῦρ εἰς ἕνα ὀπλοστάσιον καὶ τὸ ὀπλοστάσιον ἀρχίζει τὰς ἐκρήξεις καὶ τοὺς κρότους τοὺς φοβερούς, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι εὐρίσκειται εἰς συμπλοκὴν τῆς κυανῆς ταξιαρχίας μετὰ τὴν ἐρυθρὰν ἢ ὅτι κάποιοι Ἀθηναῖοι ἐξοφλεῖ τοὺς λογαριασμούς του.

Τὸ ὀπλοστάσιον καίεται, καὶ μεταδίδει τὸ πῦρ εἰς ἕνα κηροποιεῖον. Προχθὲς ἐγράφημεν ὅτι ἄλλοτε τὴν νύκτα τῶν Χριστογέννων ἐκαίετο πολὺ κερί καὶ τώρα δὲν καίεται ἡ πυρκαϊὰ ὑπὲρ τοῦ χριστιανικωτέρου τῶν σημερινῶν χριστιανῶν καὶ ἔκαυσε ἕνα κεράδικο ὀλόκληρον. Ὅκαδες κεριοὶ ἀνελόντων εἰς θεοῦτόν καὶ ἔρπον εἰς τὸ πεζοδρόμιον.

Καὶ τὸ πῦρ ἐπρόχωρει.

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Τὸ διπλὸν φαρμακεῖον πιδναι

Ἡ Μοσχολιτίνη, ἡ θρησκόπια, ὁσάσα καὶ διαφημισθεῖσα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κινδυνεύει. Οἱ πυροδότες εἰσέρχονται εἰς τὸ φαρμακεῖον λεπλοῦν τὸ κηροποιεῖον, ἀδιδόν τὸ καφενεῖον, ἐπρόχωρον εἰς τὰ πάνω πατώματα.

Ἐκεῖ εἰς τὸ ἀντικρὺν πεζοδρόμιον βλέπει κανεὶς ἕνα ἀγαλμα τῆς Ἀφροδίτης με κομμένην μὴν, ἕνα πᾶπλωμα με κόκκινες ρίγες, ἕνα φάντιν μπαστούνι καὶ δέσμας κεριῶν ἀνακατεμένas με μπουκαλὰ βορικοῦ ὀξέος καὶ μπενίνας, στριμωγμένα κοντὰ εἰς ἕνα φανάρι... Ἡ Ἀφροδίτη ἐκτυτῶσε με μελαγχολίαν τὸ τραπουλόχαρτον καὶ ἡ μπενίνα ἐσπυλλογίζετο τὴν τύχην τῆς βλέπουσα ἕνα

λεκὲν τοῦ παπλωματος.

— Δύναμις!

</

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ Α' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΨΑΛΛΟΝΤΕΣ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Εν από τα συγκινητικώτερα θεάματα της παρελθούσης εβδομάδος ήτο το θέαμα των μαθητών, οι οποίοι περιελθόντες τας Αθήνας, εφάλλααν τά καλάντα και συνέλεξαν ουδαρά χρηματικά ποσά υπέρ του Ταμείου της Εθνικής Αμύνης.

Ούδεις, απολύτως ουδείς ήρνήθη τόν έρανόν του εις τούς μικρούς τούτους ψάλλτας, ενός μεγάλου πόθου.

Απ' έναντίας πλείστοι, μαζί με τόν όδολόν

των προσφέρουν και θερμά δάκρυα, ως φόρον της συγκινήσεώς των.

Η «Ελλάς» ήθέλησε να τηρήση πρός ανάμνησιν του θοράκου θεάματος μίαν εικόνα.

Εις έκ των συντακτών της επρότειναν εις τούς μαθητάς του Β' Γυμνασίου να φωτογραφηθούν.

Οι μαθηταί εδέχθησαν να μεταβούν εις τό φωτογραφείον του κ. Παρλιάνη, παρά τούς Άγίους Θεόδωρους, διά να φωτογραφηθούν.

(Φωτογραφία Κωνσ. Παρλιάνη)

Αλλά, κατά τυχραίαν σύμπτωσιν, αντί των μαθητών του Βαρβακείου, μετέβησαν οι του Αου Γυμνασίου, και ο φωτογράφος έπηρε την εικόνα του όμιλου των, εις τόν εμπροσθεν τού θησαυρίου των Οικονομικών κήπων. Δέν σημαίνει τίποτε.

Αν εφωτογραφηθήσαν οι μόν άντι των δέ, ή τιμή και ή συμπάθεια τού κοινού άνήκει εις όλην άνεξαρτέτως την μαθητικήν νεολαίαν, όταν, άσχελεται διά την Πατρίδα.

ΝΗΣΙΩΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ Η ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗ

[Είναι άπ' τές εικόνες που ζωντανές άκόμα μένουν εις την ένθύμησί μου γιά να μου φέρονιν, παρ' όλην την εύθυμία που περικλείουν, δάκρυα εις τά μάτια και πόνο εις την καρδιά μου. Είναι σάν γέλοια περασμένης ευτυχίας, γέλοια, που σέ μακροσμένη εποχή, μαζί μ' άγαπημένα μου πρόσωπα, έφρίχναμε κ' έκάναμε ν' άντηχούν ευφρόσυνα μέσα στό ζεστό σπιτάκι τού χωριού μας. Τώρα ή άνάμνησί τους σάν θλιβεροί τόνοι μου σικής χτυπά μέσα στά βάθη της καρδιάς μου.]

Αλλη φορά μαζί κ' έγώ με τούς δικούς μου εύρωστα, γελοious, διασκεδάσα. Τώρα μονάχος μέσα στην κάμισρά μου προσπαθώ να συγκεντρώσω τό νού μου σκυμμένος εις ένα βιβλίον... Άλλοίμονο! Ο νους μου φεύγει, φεύγει μακριά σ' ένα χωριό ενός ησιού... Μέσα στό σπίτι μας,

γύρω στό τραπέζι, βλέπω πάλι μαζωμένα όλα τ' άγαπημένα μου πρόσωπα με λαχτάρα, άνιπόμονα να κυττούν τά χέρια τού πατέρα που είναι έτοιμα να κόψουν τη βασιλόπιττα... Τό πρώτο κομμάτι θά είναι γιά τό Χριστό και την Παναγιά και τόν Άγιο-Βασίλη... Τό δεύτερο τού σπιτικοικοκύρη... ύστερα της κυράς... Άχ! άς ήταν στό δικό μου!... Αί ψυχούλες των μικρών τρέμουν, αϊ καρδούλες κυττούν... Με τί άγωνία τί άδωα ματάκια παρακολουθούν τό μαγαζιό!...

Σκηνές ειδών-ειδών περνούν από την φαντασία μου. Λόγια που άλλη φορά, σάν αυτές τές ημέρες, είπα μαζί με τούς δικούς μου, έρχονται στην ένθύμησί μου και πονώ, γιατί δέν τους έχω κοντά μου και τώρα να τούς σφιξώ στην άγκαλιά μου και να τούς μοιρώσω δλόγλυκα φιλάκια — τά φιλάκια της αιώνας μου άγάπης και λατρείας...]

— Έλα, καϊμένα, πές μου τό και τό 'έχασα!... Είχαμε όλοι παιά πλακάτση και ήσυχία εδoσίλευε στό σπίτι κατά την νύκτα αυτήν της παραμονής τού Άγίου Βασιλείου. Πλυκτάτος ύπνος εδάρυνε τά βλέφαρά μου και αϊ ιδέαι μου άρχισαν να συγχέωνται όλην' όλίγο, όταν εβασαν μ' έφεραν εις τά

λογικά μου ή φωνή τού μικροτέρου μου άδελφού, ό όποιος έκοιμάτο εις τό διπλανό κρεβάτάκι: — Έλα, καϊμένα, πές μου τό και τό 'έχασα!... Ούφ! όρliste ζαλοδρες με την ούρά!... Την ώρα της διανομής της βασιλόπιττας ό μικρούλης αυτός είχε χαλάσει τόν κόμον από τές φωνές και τά γέλοια γιατί έτυχε σ' αυτόν να πέση ή δεκάρα... — Ω! Παναγία μου, τί πηδήματα ήταν έκαινα! Τότερα άπ' αυτά άπεστήθιος καλά τό έόρκι που θά έλεγε τό πρωί ή τό καρπούζι γιά να υποδεχθώ τό νέο χρόνο. Μά που να τό θυμάται έως τώρα! Αϊ πολλές χαρές τού είχαν πάρη τά μυαλά. Και δέν ειμφορεί να θυμηθώ ό καθύμένος, και δέν ειμφορεί να κοιμηθώ... Στρέφει από τό ένα πλευρό γυρίζει από τό άλλο... τίποτε! Έπί τέλους, φαίνεται, άπεφάσισε να μ' έρωτήσει. Έγώ έκαιμα τάχα πώς δέν έννόησα: — Τι θέλεις, τού λέγω, πώς δέν έκοιμήθηκες άκόμα; — Πές μου το, καϊμένα, μά φορά, πές μου τό και τό 'έχασα... Έλα, μόν είσαι κακός... — Μά πού; Τι θέλεις και μουρμουρίζεις; — Νά, αυτό που θά πώ τό πρωί στόν Άγιο-Βασίλη... Άκου, εις εις: Καλημέρα και τού

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ
(Από τας «Ανατολικάς Εικόνας» τού Ηέρβετ)

«Άη Βασίλη, μέσα τά κακά, έξω...» «Όχι, όχι, δέν εις' έτσι... μά πώς εις...» — «...μέσα τά καλά, έξω τά κακά. Σάν που...» — «Α! ά! στάσου! τό θυμήθηκα! «Καλημέρα και τού Άη-Βασίλη» μέσα τά καλά, έξω τά κακά» σάν που βαρουν ή λίρες να βαρουν κ' έγώ...» «Α! ό! όχι, πάλι λάθος τό είπα... άχ! τί χοντροκέφαλος που είμαι!... Έλα, καϊμένα, πές μου το, μή βαρύνεσαι!...» — «Σάν που βαρδ έγώ να βαρουν κ' ή λίρες μας.» — Ναι, ναι έτσι εις! Στάσου: «Καλημέρα και τού Άη-Βασίλη» μέσα τά καλά, έξω τά κακά. Σάν που βαρδ έγώ να βαρουν κ' ή λίρες μας. «Έτσι εις, έτσι εις, τό ξέρω, τί χαρά!...» — Καλά, τό ξέρεις τώρα, μά να μή χτυπάς τά χερίά σου και να μή φωνάζεις γιατί θά ευπνήσης τόν πατέρα, και... Έμπρός τώρα, πές, κοιμήσου!...»

Τότερα άπ' όλίγο ή ήσυχία εδoσίλευε πάλι. Μ' έπηρε αυτή τη φορά ό ύπνος, αλλά πόσον ώραν έκοιμήθηκα δέν γνωρίζω.

Ένθυμώμαι μόνον ότι ένας κρότος, σάν κρημνίζομένου... κεφαλιού μ' εβόνησε... Κυτάζω τό ίδικό μου, ήταν στή θέσι του... Τρέχω εις τό κρεβάτι τού μικρού... ήταν άδειο!... βλέπω κάτω, δεξιά, άριστερά, ύποκάτω... τίποτε!... Άνοίγω την πόρτα και τρέχω... Την έπαθα!

Εις την πόρτα τού δωματίου που εβρίσκειτο τό εικονοστάσιον, είχα να στέκωνται τρεις εις την σειράν σάν φαντάσματα της Νύχτας... Ήταν ή μητέρα με τό κλαδί της ελιάς εις τό χέρι, ή άδελφή μου κρατούσα την πέτρα την χορταριαμένη από μαλούπα (1), και πρώτος-πρώτος ό άδελφούλης μου που είχε σπάση με τόνον θόρυβον τό καρπούζι διά να υποδεχθώ τόν Άγιο Βασίλη. Και συγχρόνως έλεγε τό έόρκι: — «...Σάν που βαρουν ή λίρες μας, να βαρδ κ' έγώ...»

Κ' εβέλασα τότε κ' έγώ!... ΜΙΑΤΟΣ (1) μαλούπα—λεπτοτάτη χλόη.

Η πλουσία τιμότης κατοικεί ως ό φίλτατος εις όσον ταπεινόν, όπως ό αόμας εις ουσάρον οστρακόν.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ

Η ΔΙΕ ΚΑΙΤΗ ΒΑΣΣΑΜΑΚΗ
με άρχαίον ένδυμα

Μέσα στό κρεβάτι του τό παιδί είχαν άποκοιμηθεί. Ύπό τό άμυδρόν φως της λάμπας, τό κίτρινο πρόσωπό του εφωτίετο δειλά. Από τά πυράσσοντα στήλη του εβέφευγον άναστεναγμοί, και ή άναπνοή του ήτο ταχεία. Τό παραλήρημά του άντίχει πενθίμως εις τό δωμάτιον, και συνώδεσε τούς κτύπους τού ωρολογίου.

Έντός τού δωματίου πανυχώς έπιπλωμένου, οι γονείς του, ίσταντο άκίνητοι και άφωνοι.

Ο φέδος τού θανάτου του τούς είχαν αποβαρύνει έντελως.

Η μητέρα πρώτη διακόπτει την στήν. — Νομίζω ότι κοιμάται!... — Ο πατήρ χωρίς ν' άπαντήσει, κλίνει βεβαιωτικώς την κεφαλήν. Και άμφοτέροι άπεμακρύνθησαν της κλίνης, και καθόνται παρά την θερμάστραν.

Τότε διακρίναν ό εις έπί των οφθαλμών τού άλλου, να αναβλύζουν τρομαγμένα δάκρυα.

— Καλέ μου παιδί... έκαιες έκείνη καταδιάζουσα την κεφαλήν, και αφύσσουσα τά δάκρυά της να ρεύσουν ελευθέρως έπί της έστίας.

Ο σύζυγος έλαβε τας χειράς της και τας έσφιγγε δυνατά: — Μην κλαίς, της είπε, καθώς έλπις δέν εις άκόμη γαμήν, ό ιατρός δέν μίς άπήλπισεν έντελως, άπ' έναντίας μίς εδωκεν έλπίδας... Εσώπησαν. Κατόπιν ή μητηρ έπανέλωσεν: — Ο Άλβέρτος, θά έπανέλθη γρήγορα από τό θησαυριόν; — Ναι. — Άγαπά τόν πολύ τόν άδελφόν του!... Άλλά άκούω βήματα.

Πράγματι ή θύρα ηνοιχθή μετά προφυλάξεως και ένας νέος είκοσι πέντε έτών εισήλθε.

Εις τό τελευταίον πάτωμα τού βίου σπητιού, κατόκει μία χήρα της οποίας ή βίη ήταν ήνυάτη, Μαργαρίτα, ήτο μόνηστα.

Ο Γιώργος ήγχαριστετό να την βλέπη, τόνον ώραιαν, και τόσο χαριτωμένην.

Αυστηρός και ό μεγαλειότερος άδελφός του Άλβέρτος φθάνετο την ιδίαν ευχαρίστησιν.

Η μητέρα των—ή κυρία Ροντελά—δέν ήγγισε

νά το ένοηση, και νά τή άνακαινώση είς τόν σύ-
ζυγόν της.
— Φθάνει! τής είπεν έκείνος, τά όράτα μάτια
μιάς μοδίστρας, ποτέ δέ μποροῦν νά κάμουν κακό
... «Ο Άλδέρτος είναι νέος... μὴν ἀνησυχεῖς...»
Ἡ κυρία Ροντελό δὲν ἐπείσθη ἀπό τούς λόγους
τοῦ συζύγου της καί ἀπηγόρευεν εἰς τόν μικρόν
της νά ἐμυλῇ περί τῆς Μαργαρίτας, ἐνώπιον τοῦ
'Αλδέρτου.
Ὅταν ὁ 'Αλδέρτος εἶδε τόν ἀδελφόν του ἀσθενῆ,
ἐλησμόνησε τόν πόνον του, καί ἔπαυσε νά τόν ζή-
λοτυπῇ.

Κατά τήν 31 Δεκεμβρίου, ἐπέφρωτο ὁ μικρός
Γεώργιος νά λάβῃ διά τελευταίαν φοράν τά πρωτο-
χρονικά του δώρα, καί ὁ 'Αλδέρτος ἐσκέπτετο
τί ἔπρεπε νά τοῦ ἀγοράσῃ διά νά τόν διασκεδάσῃ
περισσότερον.

Ὅταν εἰσήλθε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ Γεώργιος
ἐσηκώθη, ἀρίνων φωνῶν παραπάνου. Ὅλοι προσέ-
τρεξαν πλησίον του. Προσεπάθησε νά μειδιάσῃ φι-
θυρῶν.

— Καλὴ σπέρα, καλὲ μου...
— Πές μου, αἰριο ποῦ εἶνε πρωτοχρονιά, τί θέ-
λεις νά σοῦ κάμω δῶρον;
— Θά ἤθελα... ἓνα νευροσπαστικό... πήγαινε γρή-
γορα νά μοῦ τὸ ἀγοράσῃς...

Ὅταν ὁ ἀδελφός του ἐξήλθε καί ἡ θύρα ἐκλείσθη
πάλιν ὁ Γεώργιος ἠρώτησε τούς γονεῖς του:

— Καί σὲς τί θά μοῦ ἀγοράσῃς;
— Ὅ, τι θέλεις ἀγαπημένε μου!
— Μοῦ τὸ ὀρκίζεσθε;
— Ναι, ναι.
— Ἐ! λοιπὸν θέλω τὴν Μαργαρίτα!

Ἡ κυρία Ροντελό ἀνεσκήρτησε καί εἶπε καταθο-
ρυχημένη:

— Θέλεις νά ἔλθῃ νά σέ ἰδῇ; Ἀλῆθεια, κάθε ἡ-
μέραν ἐρωτᾷ γιὰ σέ τὴν ὑπνέρεταν...
— Ὅχι, τὴν θέλω... Τὴν θέλω ἀδελφὴν μου!...
— Δὲν ξέρεις τί λές, ἔκαμαν ἡ Ροντελό.

— Τότε ἀφήσατέ με ν' ἀποθάνω ἡσυχος! Δὲν ἔ-
πρεπε νά ὀρκισθῇτε.

Καί ὁ μικρὸς Γεώργιος ἔκλεισε τούς ὀφθαλμούς.
Ὅταν ἡ μητέρα του τοῦ ἔδωκε τὸ φάρμακον δὲν
τὸ δέχθη.

Ἡ κυρία Ροντελό ἐξήγησε τὸν συζύγῳ της διὰ
τοῦ βλέμματος.

Ὁ συζυγὸς εἶχεν ἀφανισθεῖ. Μετ' ὀλίγον ἐπα-
νήρχετο μετὰ τὴν Μαργαρίτα συγκινημένην. Τὴν
ἔφεραν πλησίον τοῦ Γεώργου.

— Ἰδοὺ σοὺ τὴν εἰδομένη!

Ὁ ἀσθενὴς ἤνοιξε τούς ὀφθαλμούς, καί ὁ πρό-
σωπόν του ἔλαμψεν ἀπὸ εὐτυχίας. Κατὰ τὴν ἰδίαν
ἐκείνην στιγμὴν ὁ Ροδέρτος εἰσήρχετο φέρων τὸ
δωρόν του. Ἐσταμάτησεν ἐμβρόντητος.

— Ἐλα γρήγορα νά ἀγκαλιάσῃς τὴν ἀδελφὴν
μου! τοῦ εἶπε.

Τοὺς παρέστηρσεν, ἐπὶ πολὺ ἀμφοτέρους καί
κατόπιν ἀνέκραξε, μετὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια:

— Ἀδελφὲ μου!

Τρεῖς μῆνας μετὰ ταῦτα ὁ 'Αλδέρτος καί ἡ
Μαργαρίτα ἐνομφεόντο, πρὸς μεγάλην εὐτυχίαν
τοῦ Γεώργου, ὁ ὁποῖος ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

K. NIK.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΔΑΥΡΙΟΝ, 27 Δεβρίου. — Ζωηροτάτη ἡ κίνησις
ἐν τῇ πόλει μας, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας, χάρις
εἰς τὰς φιλεργατικὰς ἑταιρεῖας, αἱ ὅσαι μετ' ἄλλη
τὴν ὑποτιμῶν τοῦ πολυδύου, εἰς οὐδεμίαν προέδη-
σαν ἀπόλυσιν ἐργατῶν, φιλανθρωπίας ἔχρον ἐκτε-
λοῦσαι. — Οὐδὲν ἐκτροπὸν συνέβη, κατὰ τὰς ἐσπέρ-
τας. Τούτο φεαίεται βεβαίως καί εἰς τὴν προσοχὴν καί
δραστηριότητα τοῦ κ. ἀστυνόμου καί τῶν ὀργάνων
του. — Τὴν Πέμπτην συνεθέτησαν διὰ τοῦ γάμου, δύο
εὐγενεῖς ὑπάρξεις, ὁ κ. Ἰωάν. Σοφρανόπουλος μετὰ
τῆς εἰδος Ἐδουάρδου Ι. Μάνου. Εὐχόμεθα τὸν βίον
ἀνέφελον. — Ἀν. Δ. Παγώνης.

ΜΙΚΡΟ ΜΟΥ ΣΤΟΜΑΤΑΚΙ

Μικρὸ μου εὐνοδιασμένο στοματάκι
στολίδι ἐὸν εἰς ἀγγελικὴ θεωρία
πὸς μοιάζεις μ' ἀνοιγμένο μπουμπουκάκι
πὸ ἐξέωρη ξεγνέει μουροδιά.

Στοῦ Ἑρώτα μὴ μέρα τὸ περισβολὶ
ἐανοίχτηκες δοσάτο—ὦ τί καιρὸς—
κ' ἐσταθῆκες τοῦ Νοῦ μου ἀραξοβόλι
κ' ἀτέλειωτος σὲ μένα Θησαυρὸς.

Καυοῦργιο ἐὸν μοῦ ἐδίδαξες Βαγγέλιο
τῆς νότις αὐ μιάς ἄλλης Μοναχῆς
καί μ' ἀνοίξεις μ' ἓνα σου πλάνο γέλοιο
καυοῦργιο μονοπάτια τῆς νυχτῆς.

Κ' ἐσθόνησαν οἱ Πόντοι καί ἡ Κατάρες
καί νέος ἐπλάστη Κόσμος χαρῶντος
Ὀνείρατα καί Πόθοι καί Λαγίδες
ἅλα μιάς ἀγγίχτης μιάς νέας Ζωῆς.

Μικρὸ μου εὐνοδιασμένο στοματάκι
γέλα καί πάντα σκεπτεῖς φιλία
σὺν τῷ δειλῷ μὰ ὁρατοῖς μπουμπουκάκι
πὸς ἐξέωρη ξεγνέει μουροδιά.

ΓΙΑΓΚΟΣ ΖΑΝΝΟΣ

Διὰ νά λησμονήσῃ τις τοὺς ἀγῶνας καί τὰς
θλίψεις τοῦ βίου ἀνάγκη νά καταφύγῃ ἐντός με-
γάλου καί ἡρόμου δάσους, καί ὑπὸ τὴν σκιάν
τῶν μελαγχολικῶν κλάδων νά διέλθῃ ἀμερίμνος
τὸν χρόνον. Ἐν τῇ ἐρημίᾳ εὐρίσκει τις τὴν γα-
λήνην τῆς ψυχῆς καί ἐπανερχεται εἰς τὴν φύσιν.
Ὁ ἐν τῇ ἐξοχῇ βίος, ἀπληλαγμένος τὸν ἀπογοη-
τεῦσεν καί τὸν φροντίζον τὸν πόλεον, εὐρί-
σκει ῥήτορας εἰς τὰ δένδρα, βιβλία εἰς τοὺς ῥυ-
κας, λόγους εἰς τοὺς λίθους καί πανταχοῦ τὸ
καλόν.

Ταῖν.

ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΗΣ „ΕΛΛΑΔΟΣ“

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΑΙ ΑΘΗΝΩΝ

(Φωτογραφία Κ. Περιλιάνη)

Ἡ «Ἑλλὰς» ἐξήγησε νά λάβῃ μίαν φω-
τογραφίαν τῶν ἐφημεριδοπωλῶν τοῦ Κεν-
τρικοῦ Πρακτορείου, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς
ἐκδόσεώς της.

Αυστυχῶς, τὴν ὥραν ἐκείνην, δὲν εἶχαν

συγκεντρωθῇ ὅλοι καί ἐφωτογραφηθῇ μία
ὁμάς μόνον ἐξ αὐτῶν. Δεξιὰ διακρίνεται ὁ
διευθύνων τὸ τμήμα τῆς κυκλοφορίας τῶν
ἐφημεριδῶν, κ. Μήτσος Τσαγγάρης, ἀδελ-
φός τοῦ Διευθυντοῦ κ. Σπυρ. Τσαγγάρη καί

ὀλίγον πλησιέστερα, ὁ κ. Γεώργιος Δεκάκης,
γενναϊκὸς δέσποτης αὐτοῦ. Ἡ φωτογραφία αὕτη
θὰ μένῃ ὡς ἀνάμνησις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι,
μετὰ τὸν ζήλόν των, διέδωκαν τὴν «Ἑλλάδα»
τόσφ' πολὺν εἰς ὅλα τὰ ἄκρα τῶν Ἀθηνῶν.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΓΕΛΑ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄς προσθέσωμεν ὁμῶς κατὰ ἀκόμῃ ἐκκλητι-
κώτερον. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι, οἱ μόνον τοὺς ὀ-
πίους εἶνε γνωρίσῃ, τῇ ἥσαν ἀγνωστοὶ καὶ αὐτοί.

Τί ἥσαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤξευρε νά
εἰπῇ.

Μαζὴ τῶν διήλθε τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν,
χωρὶς ὁμῶς νά μορφώσῃ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἡτο
ιδιὸς των. Ἐφαίνετο προσαρμωσθὲν εἰς αὐτοὺς.
Οὐδὲν πλεόν.

Τώρα ἐλθμονήθη.

Δὲν εἶχε οὐδὲ χρήματα ἐπάνω
του, οὐδ' ὑποδήματα εἰς τοὺς πό-
δας του, μολὶς ἐν φόρμα εἰς τὸ
σῶμά του, οὐδ' ἐν τεμάχιον ἄρτου
εἰς τὰ θυλάκιά του.

Ἦτο χειμὼν. Καί νύξ. Ἐπρεπε
νά βαδίσῃ πολλὰς λεύκας διὰ νά
φθάσῃ εἰς ἀνθρώπων κοινωνίαν.

Ἦγνοι δὲ καί πού ἦτο.
Τὸ μόνον, τὸ ὅποιον ἤξευρεν
ἦτο, ὅτι ἐκείνους οἱ ὅποιοι εἶχαν
ἔλθῃ μαζὴ τὸν ἀπῆλθον ἀνευ
αὐτοῦ.

Ἦσαν δὲ τῶν μόνων.

Ἦτο εἰς τὴν ἐρημον μετὰ
τοῦ βάλους ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἀνιέρ-
χετο ἡ νύξ καί τοῦ βάλους ἀπὸ
τοῦ ὁποῖου ἦκουεν ἀνερχομένην
τὴν θάλασσαν.

Ἐξείνεε τότε τοὺς μικροὺς ἰ-
σχυροὺς τοῦ βραχίονος καί ἐξα-
σκήθη.

Ἐπειτα ἀποτόμως, ὡς νά ἔ-
λαβε πλέον μίαν ἀπόφασιν, τολ-
μηρὸς καί ἀποφασιστικὸς, μετὰ τὴν
ἐκκινήσιν σκεπτοῦ—ἴσως μάλι-
στα κλάσιν—ἐστρεψε τὴν ῥάχιν
πρὸς τὴν παραλίαν, καί ἤρχισε ν'
ἀνερχεσθαι τὴν ἀερίαν.

Μετ' ὀλίγα βήματα τὴν ἔχασεν,
ἀλλ' ἔπειτα τὴν εὗρε πάλιν καί
ἐσπευδε ταχέως τώρα πρὸς τὴν
ξηράν. Ἐφαίνετο ὡς νά ἐβάδιζε
πρὸς ὀρισμένον σημεῖον, καὶ ὁμῶς
δὲν ἤξευρε πραγματικῶς ποῦ πη-
γαίνει.

Ἐβριαν ἀσκόπως, ἐν εἶδος φυ-
γὰς φεγγονίας τὴν μοῖραν.

Ὁ ἄνθρωπος ἀνέρχεται, τὸ ζῶον
ἀναρριγνύται. Τὸ παιδίον ἀνιέρχεται
καὶ ἀνερχνύται. Ἐπειδὴ ὁ ὁμοῦς
τοῦ Πόρτλαντ εἶνε μεσημβρινὸς ὁ
ἀτραπὸς δὲν ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ
χρόνον, ἡ δὲ δομῆτις τοῦ ψύχους,
εἶνε μεταβάλλῃ αὐτὴν ἐναχοῦ εἰς
κόνιν ἥτις πολὺ παρεκώλυε τὴν
προεῖαν.

Ἐμπόδιον ἀκόμῃ ἦτο καὶ ὁ μακρὸς του ἐπεν-
δύτης, ὁ ὁποῖος ἐνεπλέκετο εἰς τοὺς πόδας του.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, κατὰ διαστήματα ἀ-
νωμαλὰ, εἰς τὴν κορυφὴν μιάς πέτρας ἡ εἰς τὸ
πρᾶν ἐνὸς βράχου, ὁ πάγος τὸν ἔκαμνε νά δλε-
σθαι καί ν' ἀπειλῇται διὰ πτώσεως.

Ἠρτάετο ὁμῶς τότε ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν ἐνὸς
βράχου, ἡ ἀπὸ ἓνα κλάδον καί μετὰ στιγμῶν
τινῶν αἰώρησιν ἀνω τῆς ἀβύσσου κατάρθον ν'
ἀνιέρχεται πάλιν.

Μίαν φοράν ὁμῶς μία τοιαύτη πτώσις ὑπῆρξε
πολὺ ἐπικινδύνος.

Ὁ μικρὸς κατεκύλησε ἀπὸ βράχου εἰς βράχον
καί ἔφθασε μέχρι τοῦ τελευταίου ἄκρου ὅπου
στενὸν χαμοκλάδον τὸν συνεκράτησεν.

Ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον τῆς ἀβύσσου, ὅπως καί ἐ-
νώπιον τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔσχε τὴν ἐλαχίστην
κραυγὴν. Σιωπῶν ἀνῆλθε καί πάλιν καί ἐπα-
νέκαμε τὸν δρόμον του, τὸν ὑψηλὸν καί πλῆρη
δυσχερείων δρόμον.

Κατὰ καὶ ὅπως τὸ σκότος καθίσταται τρο-
μεωτέρων τὴν ἀβύσσον. Καί ὁ κάθετος ἐκείνος
βράχος ἐφαίνετο ἀτέλειωτος.

Ὅσον τὸ παιδίον ἀνιέρχεται ἐφαίνετο ἀνερχό-
μενος καί ἐκείνος. Ὡς νά ὑπεκρίνει πρὸ τοῦ μι-

χοῦ ἀναβάτου, ἐμφάνετο ἡ κορυφὴ του, καθ'
ὅσον ἐκεῖνο ἀνέβαινε. Καὶ ἀναρριγόμενος ἐπιπό-
νος ὁ μικρὸς ἐνόμιζεν, ὅτι ὁ μέλας ἐκείνος κο-
λοσσὸς ἐμεσολάβει ὡς τεῖχος πέλωριον με-
ταξὺ αὐτοῦ καί τοῦ οὐρανοῦ.

Τέλος ἐφθασε.

Καί ἐπιδόθηκε ἐπὶ τῆς εὐρείας κορυφῆς. Ἐφαί-
νετο ὡς νά ἐπάτισε τώρα μόνον εἰς τὴν γῆν
διότι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦτο ὡς νά ἐξηρ-
χετο ἀπὸ τὴν ἀβύσσον.

Η ΖΟΙΑΝΑ

Τότε ἠσθάνθη, ὅτι ἔπρεπε. Τὸ προσώπον του
ἐδᾶκεν ἡ ἐσπερινὴ πνοὴ τοῦ βορρᾶ. Ὁ ἄνεμος
ἐλάσσει ψυχρατικός, καί τὸ παιδίον ἐσπινέει εἰς
τὸ στήθος του τὸ λεπτὸν του φέρεμα.

Ἦτο κολὸν τὸ φέρεμα ἐκεῖνο. Πυκνὸν ὡς εἶνε
καί στερεὸν δὲν διαπεράται εὐκόλως ἀπὸ τοῦ
βορρᾶ καὶ ὑπὸ τῆς βορρῆς.

Τὸ παιδίον φθάσας εἰς τὴν κορυφὴν ἐσταθῇ
ἡνοῖε τοὺς πόδας του διὰ νά στερεωθῇ ἐπὶ τοῦ
παγομένου ἐδάφους καί παρετήρησε.

Ὅπισθον τὴν θάλασσαν, πρὸ αὐτοῦ ἡ ξηρά, ὡ-
περᾶντο ὁ οὐρανός.

Ἄλλ' οὐρανὸς ἀνατάρτος, τοῦ ὁποῖου τὴν ἐπι-
φάνειαν ἀπέσπινε πνευρὴ οὐχίλη.

Ἐνώπιόν του ἡ γῆ ἐξετείνετο πρὸς τὰ βάθη
τοῦ ὀρέοντος εὐρέως, παγομένη, κεκαλυμμένη ὑπὸ
χιόνος. Μετὰ χαμοκλάδα ἐκεῖ πλησίον ἐφαίνοντο
εἰς τὴν πνοὴν τοῦ βορρᾶ. Ὅδὸς δὲν ἐφαίνετο
ποῦθεν. Οὐδ' ἄλλο τίποτε. Οὐτε μὴ καλὴν
ποιμένης.

Μόνον ἀραιὰ τινες ἀναρραγαὶ τῆς χιόνος ὑπὸ
τοῦ ἀνέμου ἐσχηματίζον σημεῖα λευκάσσαντα ἐν
τῇ σκοτί. Εἰς τὰ βάθη τοῦ ὀρέοντος ἡ οὐχίλη
συνέχισε οὐρανὸν καί γῆν, καθίστασα τὸ πᾶν οχο-
τεινότερον. Ὑπὸ τὴν γενικὴν ἀμφιβόλῳ τῆς ἀν-

ταίρειαν ἐχάνοντο τὰ ὄρια τῆς πεδιάδος.

Σιγὴ ἀπόλυτος.

Ἡ φύσις γύρω ἐμφάνετο ὡς τὸ ἀπειρον καί
εἴχα ὡς ὁ τάφος.

Τὸ παιδίον ἐστράφη πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἡ θάλασσα, ὅπως καί ἡ γῆ, ἦτο λευκή. Ἡ
μία ἀπὸ τὴν χιόνα, ἡ ἄλλη ἀπὸ τὸν ἀφρόν. Οὐ-
δὲν μελαγχολικώτερον τὸν ἡμερῶν, καθ' ὅς τὸ
βλέμμα προσκορρεῖ εἰς τὰς δύο ταύτας λευκό-
τητας.

Ἀπὸ τοῦ ὕψους εἰς τὸ ὅποιον
ἐβρίσχετο τὸ παιδίον, ἡ παραλία
τοῦ Πόρτλαντ ἐφαίνετο σχεδόν
ὡς γεωγραφικὸς χάρτης, περτε-
φομένη ὑπὸ τοῦ ἡμικυκλίου τῶν
λοφῶν. Ὑπῆρχε κατὰ τὸ δνεοῦ-
δες εἰς τὸ νυκτερινὸν ἐκεῖνο το-
πίον.

Ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο
ἀπὸ τῆς μιάς ἀκτῆς μέχρι τῆς ἄλ-
λης οὐδαμῶς φῶς ἀνιμνόμενον, ἡ
οἰκία προδίδουσα ζοὴν. Ἐλλείπε
φῶς ἀπὸ τὴν γῆν, ὡς καὶ ἀπὸ τὸν
οὐρανόν. Οὐδεμία λυγρία κατόν,
οὐδεὶς ἀστὴρ ἀνω. Αἱ εὐρεταὶ ἐξορ-
μήσεις τῶν χαμάτων εἰς τὴν ἀκτὴν
ἐφαίνοντο ὡς νά ἦσαν σινδόν,
τὴν ὅποιαν ὑπεκρίνει καὶ συνέθλι-
βεν ὁ ἀνεμος.

Ἡ σκοτία ἐφαίνετο ἀκόμῃ εἰς
τὸ πέλαγος φεγγουσα.

Διακρίνετο ἀκόμῃ ὡς σκερὸν
τοῦτον ἐπὶ τῆς χλομῆς ἐπιφα-
νείας.

Μακρὰν, συγκεχυμένης ἡ ἐπι-
φάνεια τοῦ ὕδατος ἐκείνου εἰς τὸ
ἡμίφως τοῦ ἀπείρου.

Ἡ Μαριουτίνα ἔπλεεν ὀλοτα-
χῶς. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὀ-
λιγώσατεν. Οὐδὲν ταχύτερον τοῦ
δρόμου πλοίου εἰς τὸ τέμα τῆς
θάλασσης.

Ἐφαίνα ὁ φανὸς τῆς προήμης
ἡ ἀπὸ τῆς ἡλιαστικῆς τοῦ σκότος γύρω
καθίστατο πυκνότερον καὶ ὁ πλη-
γὸς ἀνησυχῶν ἡ παραλία ν' ἀ-
νῆναι τὸ φῶς διὰ νά φωτίσῃ τὸ
κῆμα. Τὸ φωτεινὸν ἐκεῖνο σημεῖον,
ἡ λαμπρὴ ἡ παρατηρημένη μακρὸν
δὲν καθίστατο πενθιμώτερον τὸ με-
λάνον ἐκεῖνο σῆμα. Θὰ ἐλεγε τις,
ὅτι ἡτο φέρετρον ὀδθιὸν καὶ θα-
δίον ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης,
γύρω τοῦ ὁποῖου περιεφέρετο τῆς
κρατὸν εἰς τὰς χεῖρας ἀστέρα.

Εἰς τὸν αἶρα ἐπλανήτο ἡ ἀπει-
λὴ ἐπικειμένης καταπύξεως. Τὸ
παιδίον δὲν προσέβλεπε τοιοῦτο τι,
ναυτικὸς ὁμῶς ἐπείσεως θὰ ἠδύνατο τὴν κα-
δίαν του τρέμουσαν. Ἦτο ἡ στιγμή τῆς προκατα-
βολικῆς ἐκείνης ἀγωνίας, τὴν ὅποιαν ἐμπνέει ὁ
φόβος, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ στοιχεῖα θὰ γίνωσι
πρᾶσσα, καὶ ὅτι θὰ παραστῇ τις εἰς τὴν μυστη-
ριώδη μεταμόρφωσιν τοῦ ἀνέμου εἰς γύφον. Ἀ-
πελείπει ἤδη ἡ θάλασσα νά μεταμορφωθῇ εἰς
ἄσπερον, αἱ δοκαὶ νά γίνωσι θελήσεις, καί ἔ-
κεινο τὸ ὅποιον νομίζει τις πλῆγμα ν' ἀποκατε-
πνῇ ψυχῇ. Ἐκ τούτου ἡ φύσις. Ἡ ψυχὴ τοῦ
ἀνθρώπου φοβεῖται τὰς ἀντιπαραστάσεις ταύτας
μετὰ τὴν ψυχὴν τῆς φύσεως.

Ἐφαίνοντο ἤδη πλοῖα ζητοῦντα νά καταφύγῃ-
σιν εἰς ἀσφαλες μέρος. Ἀπὸ τινῶν στιγμῶν ἡ
ἀκτὴ δὲν ἦτο πλέον ἐρημος. Τὰ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο
διακρίνον τὸ στόμιον καὶ εἰσέρχοντο ἐντροπία τὰ
σκάφη ἄλλα ἀπὸ τὸ Πόρτλενβίλλ καὶ ἄλλα ἀπὸ
τὸν Σαιν-Ἀλβενς.

Ἀκόμη καί ἀπὸ μακρύτερα μέρη ἤρχοντο πα-
χυκορύνοντα τὰ πλοῖα, προσπαθούντα ποῖον νά κα-
ταφύγῃ ἐνωρίτερον. Πρὸς δυσμενὲς τὸ σκότος ἐ-
πικρατοῦ καί τὰ σύννεφα σιμωρότερα ἀπὸ στιγ-
μῆς εἰς στιγμὴν ἐπληθύνον τὴν θάλασσαν.

Τὸ βάρος τῆς καταπύξεως, ὡς μολύβδος ἐπι-
κείμενον καθίστατο ὑπόζωφον τὸν μυητὴν τὸν
καμάτων.

Δέν ἦτο ἐπομένως ὥρα κατὰλληλος πρὸς τὸ πάλιν. Καὶ ὅμως ἡ σκούρα εἶχεν ἀποπλάνη. Ἦδη εἶχε στραφῇ πρὸς τὴν μεσημβρίαν καὶ εὐρίσκετο εἰς τὸ ἀνοιχτὸν πέλαγος ἐκτός τοῦ κόλπου. Ἐξάρνα ὁ βορρᾶς ἐρύσησε μαρινώδης. Ἡ Μιουτιάνη, ἡ ὁποία διεκρίνετο ἀκόμη εὐκρινέστατα, ἐφάνη ἀπομαρτυμένη νὰ ἐποφελήθῃ τῆς καταιγίδος. Ὁ ἀνεμὸς ἐπνεεν ὀγκύλος καὶ ἀκατάστατος. Ἡ ἀκούσα προσβλήθεισα ἐκ πλάγιον, ἐκλινε, ἀλλ' ἐπρωτόρησεν ἀδυστάτως. Ὁ δρόμος τῆς ἐφαίνετο φηγὴ μᾶλλον ἢ ταξείδιον, περὶ σπαστέρος φόβος διὰ τὴν ἔξοδον παρὰ διὰ τὴν ἀλάσσαν, περὶ σπαστέρα, φροντίς ν' ἀποφευχθῇ οἱ ἄνθρωποι παρὰ ἡ καταιγίς.

Ἐν τῷ μεταξὺ σμικρυνομένη ἀδιακόπως προῦχοι τὸ μικρὸν ἄστρον, τὸ ὅποιον εἶχε μαζὶ τῆς ὥρας, καὶ τέλος ἄστρον καὶ πλοῖον συγχισθέντα ἐν τῇ νυκτὶ ἐξηφανίσθησαν.

Καὶ ἡ ἐξαράναις αὕτη ἦτο ὁριστικὴ πλάνη. Ὅπως τὴν ἐξήγησε καὶ τὸ πάλιν. Καὶ ἔπειτα νὰ παρατηρῇ τὴν θάλασσαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ τῶρα ἐστρωφίσαν πρὸς τὰς κάτω αὐτοῦ πεδιάδας, τοὺς λόφους, πρὸς τὰ μέρη ὅπου δὲν ἦτο ἴσως ἀπίθανον νὰ καμῇ μίαν ζωντανὴν συνάντησιν.

Καὶ ἤρχισε βαδίζον πρὸς τὸ ἀγνωστὸν αὐτό.

IV

— Ἐρωτήματα

Τί εἶδους ὁμάς ἦτο λοιπὸν αὕτη ἡ καταλιπούσα ὀπισθεν τῆς τοῦ παιδίου;

Οἱ φηγάδες ἐκείνοι ἦσαν κομπραχίζοι. Εἰς προηγουμένης σελίδας περιεγράψαμεν τὰ μέτρα, τὰ ὅποια ἔλαβεν ἡ Ἀγγλία ἐπὶ Γουέλμου του Ι' κατὰ τὴν κομποποιίαν τούτων ἀνθρώπων, ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, τῶν λεγομένων κομπραχίων.

Υπάρχουσι νομοθετήματα ἀληθῶς διασκοπιτικά. Ἡ διδάσκει τὸν Ἀγγλικὸν τοιοῦτον, ὅτι πηδῆς κερανοῦς οὐκ μόνον διὰ τοὺς πραγματικούς κομπραχίους, ἀλλὰ καὶ διὰ παντὸς εἶδους ἀληθῶς, τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξίς πλέον καθίσταται ἐν τῷ τόπῳ δυσχερὲς καὶ οὐκ ἐπιθυμητὴν τῶρα ποῖος θὰ φύγῃ πρῶτος. Καὶ οἱ πλείστοι μὲν τῶν κομπραχίων ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, πολλοὶ ὅμως ἐξ αὐτῶν, ὡς εἶδομεν ἤδη, ἦσαν Βάσκοι.

Ἐν τούτοις τὸ προστατευτικὸν τῶν παιδίων

μέτρον, εἶχεν ἐν παράδοξον ἀποτέλεσμα, τὴν ἐγκαταλείπειν τῶν παιδίων.

Τοιοῦτοτρόπος παρήγγει ἀφινιδίως μία μεγάλη ποσότης ἐγκαταλειμμένων παιδίων.

Ὁ λόγος εὐνόητος. Πᾶσα νομαδικὴ συνουσία περιλαμβάνουσα ἐν παιδίον ἐθεωρεῖτο ὑποπτος. Ἡ παρουσία τοῦ παιδίου τοὺς κατήγγελλεν.

— Εἶνε κομπραχίζοι, ἔλεγον τὰ πλήθη. Καὶ μαζὶ μὲ τὰ πλήθη καὶ οἱ δικασταὶ καὶ οἱ ἄρχοντες.

Ἐκ τούτων λοιπὸν ἐπὶ τὸν καταδιώξεις καὶ συλλήψεις. Ἀνθρώποι ἀπλῶς ἄθλιοι, ὑποχρεωμένοι νὰ πλανώμενοι καὶ νὰ ζῶσι βίον ἀνασίου, κατελήφθησαν ὑπὸ τῆς ἐκζητήσεως ὡς κομπραχίζοι, καίτοι δὲν ἦσαν τοιοῦτοι, διότι πάντες οἱ νομάδες οἱ μὴ τιμήμενοι ὑπὸ τὴν προστασίαν στεγῆς τρομίζουσιν εὐκόλως.

Σ

Ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅποιον κατηγοροῦν τοὺς κομπραχίους ἦτο ἡ ἐκμετάλλευσιν παιδίων. Ἡ πτωχία ὅμως καὶ ἡ δυστυχία παρουσιάζονται ἐνίοτε τὸσον καταπληκτικὰ, ὥστε πολλὰς ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν, εἶνε δυσκόλον πατὴρ ἢ μήτηρ ν' ἀποδείξωσιν ὅτι τὸ τέκνον τὸν εἶνε τέκνον τὸν.

Ποῦ εὐρίσκει αὐτὸ τὸ παιδί;

Πῶς ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ εὐρον ἐκ Θεοῦ;

Τὸ παιδίον λοιπὸν καθίσταται κίνδυνος τὸν τότε, καὶ οἱ ἄνθρωποι προσεπάθουν ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ κινδύνου.

Τὸ νὰ φύγῃσιν ἀπὸ αὐτῶν ἐφαίνετο εὐκόλως. Ὁ πατὴρ λοιπὸν καὶ ἡ μήτηρ ἀπεφασίζαν νὰ τὰ γάμουν ποτε εἰς τὰ δάσος, ποτε εἰς μίαν παραλίαν, ποτε καὶ εἰς ἐν φρεῖαν.

Εἰς δεξιμένης ἀκόμη εὐρήθησαν παιδιὰ πνιγμένα. Προσθετέον ἐνταῦθα ὅτι καὶ ἄλλαι χώραι μιμουμένη τὴν Ἀγγλίαν ἀπεδίωξαν τοὺς κομπραχίους διὰ τοὺς ὁποίους ἐκλείπει πλέον ὅλη ἡ Εὐρώπη. Τὸ σύνθημα τῆς καταδιώξεως εἶχε δοθῇ. Ἡμιλλῶντο ἡδη πᾶσαι αἱ ἀστυνομίαι εἰς καταδιώξιν τῶν καὶ εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀνέπτυσαν ἴσον ζήλον καὶ ὁ Ἰσπανὸς Ἀλφονσὸς ὡς καὶ ὁ Ἀγγλος κλητὴρ.

Ἀκόμη πρὸ εἰκοσι τριῶν ἐτῶν ἡδυνάτο τις ν' ἀναγνώσῃ εἰς μίαν πλάκα τῆς πύλης τοῦ Ὑερό, ἐπιγραφὴν εἰς τὴν ὅποιον θεμελιωδῶς ἀνεγράφετο ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν παιδεμόρων καὶ τῶν παιδοκλεπτῶν. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐξηγεῖται ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἶνε ὅτι αἱ κατὰ τὸν μὲν

καὶ κατὰ τὸν δὲ ἐπιβαλλόμενα ποινὰ ἐκμίσθοντο ἀπὸ ἀποκοπῆς τῶν ὀτων καὶ δημεύσεως νῶν ὑπαρχόντων μέχρις ἀποστολῆς εἰς τὰ κάτεργα.

Ἐκ τούτων λοιπὸν πανικὸς εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀλητῶν. Ἀνεχώρουν τρέμοντες καὶ ἐφθονον κατατρομαγμένοι, καθ' ὅλην δὲ τὴν Εὐρώπην παρετηροῦντο μυστικαὶ ἀφίξεις αἱ ὁποῖαι ἐπετηροῦντο αὐστηρότατα.

Διὰ μίαν οἶαν δὴποτε ὁμάδα ἐπιβίβας πρὸς ἀναγώρην μετὰ παιδίου ἦτο ἀδύνατος, ἀφίξεις μετὰ παιδίου ἦτο ἐπικίνδυνος.

Τὸ καλλίτερον ἦτο νὰ γαθῇ τὸ παιδίον.

Ποῖος λοιπὸν εἶχε χάσῃ τὸ παιδίον τὸ ὅποιον εἶδομεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου τῆς Πορτ-λάνδης;

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα κομπραχίζοι θὰ ἦσαν οἱ ἀπολέσαντες.

V

— Τὸ δένδρον ἀνθρωπίνῃ ἐφεύρεσι

Θὰ ἦτο ἰσως ἐβδόμη ἐσπερινὴ ὥρα. Ὁ ἀνεμὸς ἐκόπασεν ἤδη, σημείον προσεχούς καταπαύσεως. Τὸ παιδίον εὐρίσκετο εἰς τὸ Λυτικὸν ἀκρωτήριον ὁροπέδιον τῆς Πορτ-λάνδης.

Ἡ Πορτ-λάνδη εἶναι γεωσύνθηρος. Τὸ παιδίον ὅμως ἤγγονε, τί εἶναι γεωσύνθηρος καὶ δὲν ἤξευρεν τί σημαίνει ἡ λέξις Πορτ-λάνδη. Ἐν μόνον ἤξευρε ὅτι δύναται τις νὰ βαδίσῃ μέχρις οὗτου πέους.

Αὐτὸ καὶ μόνον. Τὸν εἶχον ἀφήσῃ ἐκεῖ. Ἐχον καὶ ἐκεῖ εἶναι αἱ δύο λέξεις αἱ παριστάσαι τὴν μοῖραν τοῦ ἔχοντος καὶ τοῦ εἶναι ἄνθρωπον.

Ἐδὼ κάτω εἰς τὸν κόμον δὲν εἶχε ἄλλο στήριγμα παρὰ τὸ μικρὸν μέρος τῆς γῆς ὅπου ἐπᾶν τοὺς πόδας του, γῆς σκληρᾶς καὶ ψυχρᾶς διὰ τοὺς γυμνοὺς τοὺς πόδας. Εἰς τὸν μέγαν αὐτὸν κόμον τὸν ἀνοιχτὸν πανταχόθεν τὴν διακρίνετο διὰ τὸ παιδίον ἐκεῖνο;

Τίποτε. Καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ τίποτε ἐβράδιζε.

Γύρω του ἡλόπυτο ἡ ἀπειρος ἐγκαταλείπει ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων.

Διεπέρασε λοιπὸν διαγωνισμὸς τὸ πρῶτον ὁροπέδιον, ἔπειτα τὸ δεύτερον, ἔπειτα τὸ τρίτον. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστωτο ἡ γῆ ἐκλινεν ἀποτόμως, ἀλλ' ἡ κλίσις τῆς ἦτο βραχεία καὶ ἤρχισεν ἀμέσως ἄλλη ἐξοχή. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ!!

Ἄδειαν γάμου μόνον ἀπὸ τὸν μητροπολίτην παίρνετε. Διπλωμα διδάκτορος μόνον ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον θὰ ἐπιτύχετε. Μαγαρίτζας μόνον σὲ στρεβίδια εὐρίσκετε. Καὶ ΨΩΜΙ καλὸ, καθαρό, ὑγιεινὸν τῆς μύρας γησίας Γερμανικῆς κατασκευῆς, Βιεννέζικον, μόνον σὲ «ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ» τῶν κ. κ. Γερακάκη καὶ Τσίτα δόδο Σταθίου 41 (παραπλεύρως Χρυσόκοπουλου) εὐρίσκετε. Εἰσῆς Τζουρτζία πρῶτης καὶ Κουραμπιέδες ἐκλεκτοὺς ἀπὸ βούτυρο ἁγνόν. Εἶνε γνωστοί, εἶνε κοσμοζακουσμένοι διὰ τὴν τελειότητα αὐτῶν, οἱ κατ' ἔτος χάριν τῶν ἑορτῶν ὑπὸ τοῦ «Βασιλικοῦ Ἀρτοποιείου» κατασκευαζόμενοι Κουραμπιέδες, ἀλλὰ οἱ ἐφετεῖνοι εἶνε κατ' ἰθαυμάσιον, κατ' πρωτοφανῆς διὰ τὰς Ἀθήνας ὑπὸ ἐποπὴν ἐπιτυγίας.

Μὴ συγκρίνετε τὸ «Βασιλικὸν Ἀρτοποιεῖον» τὸ ὅποιον ἰδρῶθι πρὸ 25ετίας πρὸς ἄλλα ἀρτοποιεῖα τῆς ἡμέρας.

ΤΡΟΧΙΣΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΝ (ΜΠΙΖΩΤΕ)

Ἐν τῷ Ἐργοστασίῳ Νικολαΐδου καὶ Χαλκοκονδύλη τροχίζονται καὶ ἐπαρυνθύνονται κρυστάλλα παντὸς μεγέθους καὶ ρυθμοῦ, ἦτοι δι' ἔπιπλα, δι' ἐισόδους καὶ θύρας, καὶ ῥάφια διὰ βυτρίνας.

Ἐργασία ἡγερμένη. Τιμαὶ ἀδυνατόν.

Πανδρόδου 1 (Πλατεία Μητροπόλεως)

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ ΣΑΣ
ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ
ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΕΣ ΜΟΝΟΔΡΑΧΜΑ ΛΑΧΕΙΑ

ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

Χίλια κέρδη αξίας 225,000 δραχ.

ΜΕΓΑ ΚΕΡΔΟΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100,000 ΔΡΑΧΜΩΝ ΜΕΓΑ ΚΕΡΔΟΣ

Ἄλλα κέρδη δραχ. 25,000—10,000—5,000—1,000 κ.λπ.

Κλήρωσις τῆς 30 Δεκεμβρίου 1907

ΠΙΑΝΑ ΦΕΞΗ

Εὐκολώτατα δύνασθε νὰ δωρήσῃτε εἰς τὴν γυναῖκα σας ἢ εἰς τὴν κόρην ἓνα ΠΙΑΝΟ, πληρώνοντες εἰς τὸ κατὰ στήμα ΦΕΞΗ 50 δρ. κατὰ μῆνα.

ΒΙΒΛΙΑ, ΜΑΝΔΟΛΙΝΑ, ΚΙΘΑΡΕΣ
Μὲ δαρχμᾶς 5 κατὰ μῆνα

ΒΙΒΛΙΑ δεμένα ἢ ἀδετα
Μὲ 5 δαρχμᾶς κατὰ μῆνα

Δὲν ἐμφιλοχωρεῖ εἰς τὴν καρδίαν τῶν νέων ἔρως τόσο σφοδρὸς, ὥστε τὸ συμφέρον ἢ ἡ φιλοδοξία νὰ μὴ προσθέτῃ εἰς αὐτὸν κατὰ.

La Bruyère

Ο 6ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων, ἅτινα ἀπετέλεσαν τὸ θέμα τοῦ 6ου Διαγωνισμοῦ, εἶνε τὰ ἑξῆς:

1) ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΛΟΥΡΟΣ, ἰδιοκτῆτης τοῦ μεγάλου φαρμακείου, ἐν Ἀθήναις, παρὰ τοὺς Ἁγίους Θεωδώρους. Ὀλίγοι ἐδυσκολώθησαν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν. Μολοντὶ πολὺ νέος εἶνε γνωστότατος εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν, ἡ ὅποια τὸν ἐκτιμᾷ πολὺ. Τὸ πλουσιώτατον κατὰσθημα τοῦ διακρίνεται διὰ τὴν τάξιν καὶ τὸν τέλειον ἑρπαισμόν του.

2) ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Α. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ, ἰδιοκτῆτης τῶν καταστημάτων «Λούδερ». Ὁ κ. Β. Κανελλόπουλος, νέος ἀκόμη, διεδέχθη τὸν ἀδελφόν του κ. Νικόλ. Κανελλόπουλον, εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν μεγάλων ἐν τῇ ὁρᾷ Αἰόλου καταστημάτων, τὰ ὅποια προήγαγε καὶ ὕψωσεν εἰς περιωπὴν ἀξιοζήλευτον. Εἶνε ἀρτίως μορφωμένος, γνωρίζει τὰς ἑρπαικάς προόδους, ἐξ ἐπιτοπίων ταξιδίων καὶ φλέγεται ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ τὰς ἐφαρμόσῃ εἰς τὴν ἐργασίαν του. Δὲν εἶνε δὲ ζήτημα, ὅτι τὸ ἔχει ἤδη κατορθώσει.

3) ΚΩΝΣΤ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, διευθυντὴς τῆς λαμπρᾶς Ἐμπορικῆς Σχολῆς Πειραιῶς. Πασιγνωστός εἰς τὴν Παιδαγωγικὴν κοινωνίαν καὶ ἀγαπητὸς παρ' ὅλων. Τὸ ὕμνονα του βαίνει εἰς πρόδον καταπληρῶσαν, χάρις εἰς τὸν ζήλον καὶ τὴν ἐθουσιάζουσαν μετ' ἡς τὸ διευθύνει. Ἡ Ἐμπορικὴ Σχολὴ τοῦ Πειραιῶς εἶνε πράγματι ἐν ἀπὸ τὰ φανερά

4) ΙΩΑΝ. ΣΙΓΑΛΑΣ, ὁ ἑτερος τῶν διευθυντῶν τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηναίων καταστήματος γυναικείων εἰδῶν «Παπαδῆ καὶ Σιγάλα». Ἀνεγνωρίσθη ταχέως μολοντὶ ἡ φωτογραφία του τὸν εἶχε ἄλλον ἀντικείμεν. Ἀνεγνωρίσθη δὲ εὐκολώτερα ὑπὸ τοῦ γυναικείου κόσμου, ὁ ὅποιος τρέφει θερμὴν συμπάθειαν πρὸς τὸ ἔμπορικόν του κατὰσθημα, ὅχι μόνον διὰ τὴν ποιότητα τῶν εἰδῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀδρότητα καὶ εὐσυνείδησιν τῶν διευθυντῶν αὐτοῦ.

5) ΚΩΝΣΤ. ΚΟΥΣΟΥΛΑΣ, τελευταῖος τῆς Νομικῆς καὶ Συντάκτης τῶν «Καιρῶν». Θὰ ἦτο δυσκολώτερον ν' ἀναγνωρίσθῃ, εἰάν δὲν ἦτο δημοσιογράφος, μολοντὶ καὶ πάλιν, μετὰ πολλῆς δυσκολίας καθώρθωσαν νὰ τὸν ἀναγνῶν.

6) ΣΙΝΑΙΟΣ ΧΑΡΑΜΗΣ, ὁ πασιγνωστός ὀφθαλμολόγος ἱατρός, ὁ ἔχων τὴν ἰδιοκτησίαν ὀφθαλμολογικῆς κλινικῆς του, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς. Ἐπὶ τῆς ἐξελέξεως τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ κ. Χαράμη, διὰ τὴν εὐκόλυνσιν τοῦ ἀναγνώστη, διότι σπανίως εὐρίσκειται ἄνθρωπος εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ. Εἶνε γνωστός ὅχι μόνον ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴν του πελατείας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς πολυαριθμοὺς σχέσεις του καὶ τὰς ἀτομικὰς του ἀρετὰς, αἱ ὁποῖαι τὸν ἔχουν κα-

7) ΚΩΝΣΤ. ΜΙΚΑΛΑΚΗΣ, διευθυντὴς τοῦ μεγάλου καὶ φημισμένου ἐστιατορίου «Τὸ Ἄστυ», ἐνὸς ἀπὸ τὰ λαμπρότερα, τὰ καθαρότερα καὶ τὰ ἑρπαικώτερα ἐστιατόρια τῶν Ἀθηνῶν. Ἐθέαμεν ὑπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ «Διευθυντῆς ἑξουσιοδοτού» καὶ ὅχι «ἐστιατορίου», διὰ νὰ τὸν καταστήσωμεν ὄλιγον δυσχερῆς. Ἄλλως τε εἶνε τόσῳ πολυαριθμὸς ἡ πελατεία τοῦ «Ἀστυ», ὥστε εἰσι θὰ τὸν ἀνεγνώριζαν ἀμέσως. Δὲν ὑπάρχει Ἀθηναῖος ὁ ὅποιος ν' ἀγνοῇ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταῖου κατὰσθημα τοῦ κ. Μικαλάκη.

8) ΚΩΝΣΤ. ΜΕΘΕΝΙΤΗΣ, δικηγόρος ἐν Ἀθήναις. Μὴ βλέπετε, πρὸς Θεοῦ, τὴν εἰκόνα του. Κατεσκευάσθη ἀπὸ μίαν ἀτυχὴ φωτογραφίαν. Καὶ εἶνε ἀληθῶς δυσκόλον ν' ἀναγνωρίσθῃ, ὑπὸ ταυτὴν εἰκόνα, ὁ κ. Μεθενίτης, ὁ ὅποιος εἶνε ἐκ τῶν νεωτέρων δικηγόρων καὶ τῶν... εὐπροσωποτέρων. Μολοντὶ νεωρώτατος ἐργάζεται πολὺ ἐπιτυχῶς, καὶ ὁ μέγας ζήλος, μὲ τὸν ὅποιον εἶχε ἀφιερωθῇ εἰς τὴν ἐπιστήμην του, θὰ τοῦ εὐρίνη πολὺ περισσότερον καὶ πολὺ προσεχῶς τὰς ἐργασίας του. Τὸν ἐξελέχμεν ὡς δυσχερῆ. Ἐν τούτοις, οἱ λῦται τὸν ἤδραν παρὰ τὴν ἡλικίαν του καὶ τὴν ἀνομιώτητα τῆς φωτογραφίας του.

9) ΠΕΤΡΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, διευθυντὴς ἐρπαιτοῦ οὐνοναυμαχουμένης ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τῆς

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 7^{ος}

ΑΡΙΘ. 1

ΑΡΙΘ. 2

— Εἰς ποίαν ἐποχὴν ἀνήκει ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐνδυμασία καὶ εἰς ποίαν ἐποχὴν ἡ ὑπ' ἀριθ. 2;

Διὰ νὰ εἶνε ἡ ἀπάντησις ἀκριβὴς, πρέπει νὰ σημειῖται τὸ ἔτος, κατὰ τὸ ὅποιον περίπου ἐσυνε-
θίζετο ἡ τοιαύτη ἀμφίεσις, ἢ τοῦλάχιστον ἡ δε-
καετία.

Δὲν ἀμφισβόλλομεν, ὅτι αἱ ἀναγνώστριάς μας θὰ
ζητήσουν τὴν συνδρομὴν τῶν κυρίων, διὰ τὴν λύ-

σιν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου, καὶ τὰνάπαλιν, διότι τὸ
θέμα δὲν εἶνε μόνον ἐπικάριον ἀλλὰ καὶ ἱστορικόν.

Αἱ ἀπαντήσεις θὰ περιέχουν τὰς ἐξῆς φράσεις:
«Ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 εἰκὼν ἀνήκει εἰς τὸ ἔτος.... Ἡ
ὑπ' ἀριθ. 2 εἰς τὸ ἔτος....»

Ὅστις πλησιάσῃ περισσότερο εἰς τὴν ἀκριβῆ
ἐποχὴν, θὰ θεωρηθῇ πρῶτος λύτης καὶ θὰ ἔχῃ ὡς
βραβεῖον οἰονδήποτε ἀντικείμενον τῆς ἐκλογῆς του,
ἀξίας 15 δραχμῶν, ἢ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς λαχεῖα τοῦ
Στόλου ἢ εἰς μετρητά.

Ἄν ἐπιτύχουν πολλοὶ εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐποχὴν, θὰ
γίνῃ κλήρωσις καὶ ὅστις εὖνοηθῇ ὑπὸ τοῦ κλήρου
θὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον.

Αἱ ἀπαντήσεις γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖά
μας, ἐκ τοῦ Ἑσπεριακοῦ καὶ τοῦ Ἑσπερικῶν οὐ
μέχρι τῆς 15ης Ἰανουαρίου.

Ἐπὶ τοῦ φακέλλου, εἶνε ἀνάγκη νὰ σημειῖται
«Διαγωνισμὸς 7ος».

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ 8^{ον}

Αἱ ὠραιότεραι ἑλληνίδες

— Ποία εἶνε ἡ ὠραιότερα εἰς τὴν ἐπαρ-
χίαν ὅας;

Τὸ δημοψήφισμα ἔχει σκοπὸν νὰ δεῖξῃ τὰς ὠραι-
ότερας κυρίας ἢ δεσποινίδας τῆς Ἑλλάδος. — Ἐκά-
στος διὰ ν' ἀπαντήσῃ, εὐφείλει ν' ἀποκόψῃ τὸ πα-
ρατιθέμενον δελτίον καὶ ἀφοῦ τὸ συμπληρώσῃ μᾶς
τὸ ἀποστείλῃ.

Διὰ νὰ εἶνε πλήρης ἡ ἀπάντησις, πρέπει νὰ κα-
θαρογράφεται τὸ ὄνομα τῆς ψηφισομένης γυναικός,
ἢ ἐπαρχία εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει καὶ ἡ ὑπογραφή
τοῦ ἀποστέλλοντος τὸ δελτίον.

Οὐδεμία ἀπάντησις λαμβάνεται ὑπ' ἔψιν, ἂν δὲν
περιέχεται ἐντὸς τοῦ ἐντύπου τούτου δελτίου.

Ἐπίσης δὲν λαμβάνονται ὑπ' ἔψιν ἀπαντήσεις,
αἱ ὁποῖαι τυχὸν περιέχουν ὕβρεις ἢ εἰρωνείας ἐναν-
τίον προσώπων. Μολονότι δὲν πιστεύομεν ποτὲ ὅτι
θὰ εὗρεθὼν ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι νὰ καταστήσουν εἰς
τόσην ἀνανδρίαν, νὰ εἰρωνευθὼν κυρίας.

“ΕΛΛΑΣ”
ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ 8 ^{ον}
Ἡ
ἐπαρχία
Ἐποχὴ ἀποστολῆς

Αἱ γυναῖκες ἔχουν δικαίωμα νὰ συμμετάσχουν
εἰς τὸ δημοψήφισμα.

Ὅταν συγκεντρωθῶν τ' ἀποτελέσματα, θὰ δη-
μοσιευθῶν τὰ ὁνόματα ὅλων τῶν βραβευθεῖσιν (μᾶς
ἐξ ἐκάστης ἐπαρχίας), καὶ βαθυμυθῶν, ἐφ' ὅσον εἶνε
δυνατὸν, καὶ αἱ εἰκόνας τῶν.

Ἐξαιρετικῶς αἱ Ἀθηναῖαι καὶ οἱ Πειραιεῖς θὰ ὑπο-
δείξουν ἀνὰ μίαν ἐκλεκτήν. Τὰ δελτία τὰ προσχο-
μένα ἐξ ἄλλων πόλεων ἢ χωρίων τῆς Ἀττικῆς, θ'
ἀναγράφουν ἀπλῶς τὸ ὄνομα τῆς ἐπαρχίας ταύτης,
μὰς ἢ μὲ τὸ ὄνομα τῆς ψηφισομένης.

Αἱ ἀπαντήσεις γίνονται δεκταὶ, μέχρι τῆς 15ης
Ἰανουαρίου. Ἐκαστος, οἰονδήποτε καὶ ἂν στέλλῃ
τὸ δελτίον του, δύναται νὰ ψηφίσῃ κυρίαν ἄλλην
ἐπαρχίαν.

Ὁ φακέλλος δέον νὰ ἔχῃ τὴν ἐπιγραφὴν «Δημο-
ψήφισμα (8ον)».